

**[Handelsministeren.]**

har en saadan Undersøgelse været foretaget, sidste Gang for ikke ret lang Tid siden, og de Oplysninger, der derefter er tilgaaet Ministeriet, gaar ud paa, at der ikke har været uberettiget Prisstigning inden for disse to store Industrier. Der har været Prisstigning at notere i begrænset Omfang som Følge af, at visse Varepriser, som kommer i Betragtning ved deres Produktion, er blevet højere, men det har man ikke kunnet lægge de paagældende Industrier til Last, og jeg kan tilføje, at de to Industrier har været villige til at give alle Oplysninger om deres Forhold.

For nærværende undersøges det Spørgsmaal, der blev rejst her i Salen for kort Tid siden angaaende Overenskomsten mellem Skovejerne, Savværkerne og Trælasthandlerne, og det er min fulde Overbevisning, at Prisreduktion vil finde Sted i Forhold til den Overenskomst, der er sluttet, saaledes at man ogsaa inden for den Gruppe af Varer, der her er Tale om, kan naa frem til Priser, der ikke kan siges at være uberettigede.

Det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at jeg tidligere havde udtalt mig for, at der burde gives den størst mulige Frihed i Importen, og det vedstaar jeg. Jeg kan heller ikke skønne rettere, naar man ser paa Importtallene, end at der faktisk er givet Tilladelse til den størst mulige Import. Der er ganske vist ikke i alle Tilfælde givet Importtilladelse til 45 pCt. af den Import, som den enkelte Importør havde i 1931, men det er, fordi det ikke har været muligt. Vi har jo ogsaa truffet særlige Foranstaltninger med Hensyn til Kornimporten. Alle ved, at der ikke længere er fri Kornimport, saaledes som Forudsætningen egentlig var til at begynde med. Vi har maattet træffe Foranstaltninger mod denne Import, fordi det skønnedes at være i Landets absolutte Interesse og ikke mindst i de kornproducerende Landmænds Interesse.

Jeg kan sige, at vi har importeret det, vi har haft Mulighed for at betale, og det er egentlig det afgørende. Vi har ikke kunnet importere mere, end der er importeret, der har ikke været Mulighed for at faa flere udenlandske Varer i Handelen, fordi vi ikke har haft mere at betale med, end der er anvendt. (Afbrydelse). Nu falder der en Bemærkning fra Retsforbundets Folk om, at saa er der ikke Brug for Regulering, men det er jo en fuldkommen Misforstaaelse. Thi det, det kommer an paa, er, at vi faar de *rigtige* Varer ind i Landet. Det, det kommer an paa, er at faa netop de Raavarer ind i Landet, som Landet

nødvendigvis maa forsynes med, for at hele Erhvervslivet kan holdes i Gang.

Det kan ikke nytte, vi giver fri Import af Luksusvarer, og at Forholdet saa bliver dette, som det var i Begyndelsen af den Periode, der indledes med Guldstandardens Ophævelse i 1931, at vi ikke kan faa de Raastoffer ind, som vi har Brug for. Da var Forholdet det, at der skete Henvendelse til Regeringen om at træffe Foranstaltninger, fordi der ikke kunde tilvejebringes Valuta til at indløse de Raastoffer med, som vi nødvendigvis skulde have hjem. Det drejede sig dengang om Korn og Kul og forskellige andre for Landets produktive Erhverv absolut nødvendige Raavarer. Man overser helt dette, at der er Forskel paa Varer, at der er nogle, vi kan undvære, og andre vi nødvendigvis maa have ind i Landet. Og det kan ikke nytte at henvise Regeringen eller Importørerne til at købe paa Kredit i Udlandet. Det kan i hvert Fald ikke nytte at henvise dem, der skal tilvejebringe Valutaen, Nationalbanken og Bankerne, til, at de kan aabne store Rembourser i Udlandet. Det lader sig ikke gøre.

De har Kredit i Udlandet, men den er begrænset, og faste Laan er der ikke Tale om, at Danmark under de nuværende Forhold kan optage for at udligne en Deficit paa Betalingsbalancen.

Jeg har da ogsaa gjort opmærksom paa, at vor Handelsbalance i indeværende Aars første 9 Maaneder er forringet med ca. 10 Mill. Kr. i Forhold til 1932, og jeg kan tilføje, at indeværende Maanedes Handelsbalance forandrer ikke dette Forhold til det bedre. Vi er altsaa i den Situation, at vi faktisk har anspændt vor Købekraft over for Udlandet til det yderste, og det synes jeg man maa tage i Betragtning, ikke mindst naar man er Tilhænger af, at vi skal holde Valutakurserne blot saaledes, at vi ikke kommer ind i det Forhold, at vi er ude af Stand til at have Herredømme over, hvorledes Valutakurserne vil forme sig. Det er indlysende, at det uvægerlig vil føre til en Svækkelse af Valutakurserne, at vi køber mere, end vi er i Stand til at betale, dels med de Midler, vi faar ind ved vor Eksport, og dels med de Midler, vi indtjener paa anden Maade. Vi maa ikke glemme, at vi har store Poster at betale, Renter og Afdrag, og vi maa ikke i alt for høj Grad sætte vor Lid til, at Skibsfarten har haft en bedre Indtjeningsstilling i 1933 end i 1932, der jo for Skibsfartens Vedkommende var yderst slet.

Jeg kan give det ærede Medlem Hr. Krag Ret i den Betragtning, han gjorde gældende med Hensyn til Virkningen af